

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΟΥ.

"Έχει γλυκόλογα, και χαμογέλια,
Καί τσακίσματα που σε τρελλαίνουν,
Στὰ μάτια δάκρυα, 'ς τὰ χείλη μέλια
Που σε πεθαίνουνε και σ' ανασταίνουν,
Και λές 'περήφανα όλου του κόσμου :
'Ο ἄγγελός μου !

Τὰ ἔχει πρόχειρα· μὰ χάρισμά σου ;
Αὐτό εἶν' ἄδικο· σου τὰ πουλάει·
Τὴν εὐτυχία σου και τὰ μυαλά σου :
Νὰ τὸ ἀντάλλαγμα που σου ζητάει,
Και ὅχλης ἄδικο, ἂν πῆς· του κόσμου :
'Ο δίδολός μου !

Κι' ὅταν μεθούριο ἀφανισμένο,
Γυμνὸ, θεότρελλο σὲ παρτήσῃ,
Και, φίνος ἔμπορος, 'ς τὸν πρῶτο ξένο
'Απ' ταῖς πρᾶγματαις της πᾶ' νὰ πουλήσῃ,
Θὰ ἔχῃς ἄδικο ἂν πῆς ἁλόμα :
'Η παληοβρόμα.

(1879)

· Αμέθυστος.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ

Αἱ Λιχάδες ὠνομάσθημεν οὕτω διότι ὁ Ἡρακλῆς ἐρρί-
ψεν ἐκεῖ ποτε τὸν Λίχην.

"Όταν ἐπεσκέφθη αὐτὰς ὁ Βασιλεὺς πρὸ διετίας, ἡρώ-
τησε τὸν ἐκεῖ ὑπομάρχον.

— Καὶ ξεύρεις πότε ἐρρίξε ἐδῶ ὁ Ἡρακλῆς τὸν Λίχην ;

— Μὲ συγχωρεῖτε, Μεγαλειότατε, ἀπαντᾷ ὁ ὑπομάρ-
χος, δὲν ἤμουνα τότες ἀποσπασματάρχης.

Τί κακαί; γλώσσαις !

Ξεύρετε πῶς ἐδάπτισε ἓνας τὴν ἀχμνὴν ὡς τηλεγρα-
φικὸν στύλον δεσποινίδα Ρ. ἥτις ἐπιτηδεύεται τὴν φι-
λόσοφον ;

— Λογίαν ῥέγκαν !

"Επρόκειτο περὶ τοῦ δικαστοῦ Τ. ὅστις τίποτε δὲν ἀν-
τιλαμβάνεται ἀπὸ τὰς δικάζομενας ὑποθέσεις.

Εὐφύης δικηγόρος ἔλεγε :

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δικάζει πάντοτε ἐρήμην !

Μία γνωστὴ Κυρία ἐζήτησεν ἐπιμόνως ἀπὸ τὸν ἄνδρα
τῆς νὰ ἀναγνώσῃ τὴν περίφημη *Narā*.

Εὐρίσκειτο εἰς τὰς σκανδαλωδεστέρους σελίδας.

Τίς ἠδύνατο νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι ἡ Ἰατρικὴ, ἥτις πρὸ
δεκαετηρίδων τινῶν ἐκράτει εἰς τὴν μίαν χεῖρα τὸ «γλυ-
στήρι», καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὸ «Φλεβοτόμον», ἡ Ἰατρικὴ
τοῦ Gil-Blas, ἀφοῦ διὰ τελευταίαν φορὰν ἐφήρμοσεν ἐρ-
έκυτῆς τὰ δύο ταῦτα ὄργανα διὰ νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ το-
σούτων προλήψεων, ἤθελεν ἐπὶ τέλους συμπραχάθει ὑπὸ
τὸ μέγα κράτος τῆς τῇ ἀρωγῇ καὶ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν
τῆς ἐπιστημῶν ἄπειρον πληθὺν ζητημάτων, τὰ ὅποια
ἄλλοτε ἐθεωροῦντο ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν φιλοσό-
φων, ἠθικολόγων καὶ κοινωνιολόγων ἐξεταζόντων αὐτὰ
διὰ τῶν ἐξόδων τῆς φαντασίας τῶν ;

Δὲν ἐννοῶ βεβαίως ἐκείνην τὴν Ἰατρικὴν τὴν ὅποιαν
μυηθάνει τις διὰ νὰ θεραπεύῃ νόσους τινὰς καὶ νὰ χρη-
σιμεύῃ ὡς πόρος ζωῆς μόνον· ἀλλ' ἐκείνην, ἥτις τῇ βοή-
θειᾳ καὶ τῶν ἄλλων μετ' αὐτῆς στενῶς συνδεδεμένων
φυσικῶν ἐπιστημῶν, ὡς καὶ τῶν διαφόρων αὐτῆς κλά-
δων, συμβάλλει εἰς τὴν κατανόησιν ὅχι μόνον τοῦ ὁργα-
νισμοῦ αὐτοῦ μεμονωμένου, ἀλλὰ καὶ τῶν νοσούντων ἠθι-
κῶν ιδιοτήτων αὐτοῦ, τῆς κοινωνίας, τῶν ἐθνῶν, τῆς
ἱστορίας ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, τῶν νόμων τῆς ἀνα-
πτύξεως τῶν φυλῶν αὐτῆς καὶ πλείστον ἄλλων ζητημά-
των ἐχόντων ὑφίστην φιλοσοφικὴν σημασίαν καὶ ἐπι-
δρώντων ἐφ' ὅλης τῆς ἱστορίας τῆς παρούσης ἢ μελλού-
σης γενεᾶς διὰ τῆς ἐπικρατήσεως ἰδεῶν καὶ πεποιθήσεων,
αἵτινες δίδουσιν τοιαύτην ἢ τοιαύτην διεύθυνσιν εἰς τὰς
πράξεις τοῦ ἀνθρώπου. Εἰς ἐκάστην ἐποχὴν τῆς παρελ-

θούσης ἱστορίας παρατηροῦμεν ὅτι ἀναλόγως τῶν ἐπικρα-
τούντων φιλοσοφικῶν ἢ θρησκευτικῶν ἰδεῶν εἶχεν ἀνάλο-
γον κράσιν καὶ χαρακτῆρα ἡ ἀνθρωπότης. Πολιτεῖαι, νό-
μοι, ἔθνη, πολέμους κοινωνικὴ κατὰστασις, πάντα ἐξ
αὐτοῦ ἐξηρτῶντο !

— Ὡστε, διέκρινε ζωῆς ὁ Σωκράτης, ὅλα αὐτὰ ἔχουν
σχέσιν μὲ τὴν Ἰατρικὴν ; Περιέργον !

— Μὰ βεβαίως ! ποῖον ζήτημα ἐν τῇ Ἰατρικῇ θὰ
θίξη, χωρὶς νὰ κινηθοῦν ὅλα ὁμοῦ τὰ ἄλλα, τὰ ὅποια
σὲς ἀνέφερα ; Ποῖον φαινόμενον, συμβαῖνον ἐν οἰκῇ ποτε
ὁργανισμοῦ, πρὸς κατανόησιν του δὲν ἔχει τις ἀνάγκην νὰ
ἀναδράμῃ μέχρι τῶν πηγῶν, ἐνθα εὐρίσκεται ἡ μήτηρ
Φύσις ; Πῶς θὰ ἐννοήσῃ τις τὴν παρουσίαν τοῦ ἀνθρώ-
που καὶ τὴν θέσιν, ἣν κατέχει, ἐὰν δὲν ἀνατρέξῃ μετὰ
τοῦ Φυσιοδίφου μέχρι τῆς στοιχειώδους ἐκφάνσεως τῆς
ζωῆς παρουσιαζομένης ὑπὸ μορφήν ἐνός ἀπλουστάτου ζω-
ορίου Μονοκυττάρου, καὶ μετὰ ταῦτα νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν
ἀνάπτυξιν αὐτοῦ, ἕως οὗ φθάσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον ; ἐὰν
δὲν πράξῃ οὕτω, τότε θὰ καταντήσῃ νὰ παραδεχθῇ τὴν
κομικωτάτην ἰδέαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος παρουσιάσθη δι' ἐνός
φυσήματος εἰς τὴν Γῆν. Ἐν φύσημα θεϊκὸν ἢ ἀνθρώπινον
τὸ πολὺ δύναται νὰ ἐκτοπίσῃ μερικὰς μυῖας, καὶ οὐδὲν
πλέον. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ὁ Ἰατρός ἐπιστήμων συντακτί-
ζεται μὲ τὸν Φυσιοδίφην ἐξετάζοντα τὴν ἀρχὴν τῆς γε-
νέσεως τῶν ὄντων· ζητεῖ τὴν συνδρομὴν του εἰς εἰδι-
κά τινα ζητήματα· ἀνέρεχται εἰς τὴν σφαῖραν τῶν φυ-